

REGENSIANA

REGENSIANA af KAJ MUNK

Af KAJ MUNK

ARNOLD BUSCK INTERNATIONAL BOGHANDEL • KJØBENHAVN 1946

Stempelpapirhandel

ARNOLD BUSCK INTERNATIONAL BOGHANDEL
PAPIRHANDEL

1896

5. November

1946

IAnledning af 50-Aarsdagen for Oprettelsen af min Boglade, Kjøbmagergade 49, beder jeg Dem modtage vedlagte lille Bog, der indeholder en Række Smaastykker fra Regensen — vor ærværdige Genbo — skrevet af Kaj Munk, og for Størstedelen hidtil utrykte. — Jeg takker alle, som har vist mig Venlighed og Tillid igennem det halve Aarhundrede, der er gaaet, siden jeg begyndte, og haaber, at De i de kommende Aar vil vise Bogladen den samme Interesse som hidtil.

Med venlig Hilsen

REGENSIANA

Af
KAJ MUNK

ARNOLD BUSCK
INTERNATIONAL BOG- OG PAPIRHANDEL
KJØBENHAVN 1946

REGENSIANA

*Arnold Busck's Boghandel fejrer den 5. November
1946 sit 50 Aars Jubilæum.*

*Gennem Aarene har Bogladen været Genbo til Regensen,
og mange Baand er blevet knyttet mellem Regensianerne
og Boghuset paa den anden Side Gaden.*

*Til de Venner, Arnold Busck's Boghandel saaledes har
faaet blandt gamle Regensianere ud over Landet, hørte
Kaj Munk. Det er derfor en Glæde ved Imødekommenhed
fra Fru Lise Munk at kunne markere Jubilæet med Ud-
sendelsen af nærværende lille Samling brogede Regensmin-
der fra Kaj Munks Haand.*

*Et stort Tal af disse Regensiana har ikke tidligere væ-
ret trykt.*

REGENSEN NU OM STUNDER

For Studenten, der er kommen ind fra Provinsen og har staaet sky og usikker i den overvældende By — Venner, Familie, Hjem efterladt langt borte; Kammerater, der hurtigt spredtes for alle Vinde; et Studium, der ikke kunde drives *helt* paa Grund af de uundgaaelige Eksistens-Undervisningstimer; ingen Bekendtskabskreds, hvor han dog i nogen Maade kunde gøre sig gældende — er Regensen simpelthen Æventyret. Og som saadan føler han den snart. En Trygheds- og Sundhedsfølelse lister sig over ham: vant til Nøjsomhed er han nu økonomisk hjulpen; bliver han syg, har han Læge; kommer Kulde, staar »Sarepta« ved Siden af hans Kakkelovn, Brændekassen, der aldrig kan tømmes; med snart sagt enhver Vanskelighed kan han gaa til Provst eller Viceprovst, hvis ærlige Hjælpsomhedsvilje han hurtigt lærer at kende; og saa er der Kammeraterne, Regensianerne, der er lydhøre over for alt nyt og ægte, *faa* nok til at kunne *faa* Øje paa det, begavede nok til altid gerne at ville anerkende det. Den tillukte og tilbageholdende lukker sig op og folder sig ud; han opdages, ja, opdager sig selv; den paagaaende og selvsikre faar sit Øgenavn, vises tilbage, bremses; den mistroiske overrumpler og glemmer sin Mistro, den hældøre bliver et Menneske osv., osv. — Regensen er den kloge, sindige, varsomme Opdrager til Livet — — kun den, der ængstelig stænger sin Dør og holder sig

fjernt fra alt Fællesliv, betragtende Regensen blot som et billigt Logement, faar Lov at passe sig selv og tage Afsondrethedens Skade paa sin Sjæl.

Om det daglige Liv paa Gaarden taler Regensianeren ikke til udenforstaaende — man gaar jo ikke og fortæller til fremmede, hvad der sker inden for Hjemmets fire Vægge — han kunde nu godt gøre det; for han — og Danmark — kan udmærket være det bekendt. Lad Dagen, naar Morgenavisen er nydt til Kaffen i den smukke Overstue ud imod Købmagergade, gaa med stille Læsning, afbrudt af en Passiar under Linden og maaske en Kop Kaffe, hjemmebrygget i det lille nette Køkken, som 6—12 Værelser deler, nydt i Gaarden eller paa et hyggeligt Hummer i Selskab med Godtfolk fra andre Hummere! Vinteraftener har han, takket være Teatrenes forstaaende Velvilje, overkommelig Adgang til Kunstens Verden; om Sommeren gaar han Tur med — ikke sandt? — eller diskuterer hedt og sent under Linden. Her er jo altid Kammerater at træffe, Folk, der har Hovede og Hjerte som jeg selv, der kan forstaa mig og modsige mig — — og Regensens Kammeratskab er Verdens fineste: i Hjælpsomhed (man laaner hinanden Penge f. Eks.), i Fortrolighed (man stjæler hinandens Service f. Eks.), i Tankeudvexlen, i Filureri, i Takt. Nydeligst røber det sig i Dusforholdet: man er ikke Dus qua Regensianere, men man bliver det. Man er Des — indtil en varm Generalforsamling bringer alt i Forvirring, eller et Sold sletter alting ud. Næste Dag siger man skiftevis Du og De, fordi hvem ikke længere ved hvad med hvem; og omsider falder man til Ro i Duet. Det er Duet, — ikke det paanødte, det prædestinerede, ikke Fagforeningsduet, der *er* der, — men Venneduet, der bliver til ved en Udvikling og smygende gror op.

Saa er der *Festerne*: Slobrokafterne, hvor man i Slobrok, med lang Pibe i Mund og Kop i Haand samles i Festsalen om en

kær Gæst, en I. C. Christensen, en Albert Luther, en Røvsing, en Ricard, til Tale, Kaffe, Tobak og Sang, og de egentlige Fester: *Rusgildet* med Revyens Ondskab og Soldets altsammen-smeltende Weltfreud, og *Ballerne*, hvor en Helge Rode læser fine Digte, og Dansen den gaar saa let gennem Salen eller under Linden (Jule- og Lindebal). Da er Regensen — Evigheden.

Fest eller Hverdag — eet samles alle Regensianere om: at elske Regensen. Alle bekender de, at *den* er deres Ungdoms Stolthed, deres Alderdoms fejreste Minde, og de er rede til at sætte Livet ind paa at bruge det, den og Danmark til Ære.

TREDIE KRØNIKERS BOG

Den sjette af de fem Festme'gilder,

hvoraf der skal læses hvert Aar ved Lindeløvhyttedefrokosten,
naar Folket er samlet om Madofret,
til Minde om den store Frihedskamp.

Oversat fra Originalteksten og udgivet

af

K a j M u n k,

Bladmand.

Forlaget 1 X 1.

1922.

1.

(I Christian X's Dage tyranniserer Embedsmændene det menige Folk 1—12. Skatternes Højde naas 13—14).

1. I de Dage, da Christian, Frederiks Søn, Christians Søn, Glücksborgs Søn, var Konge i Danmark,
2. og Knud den Fabritier var Statholder paa Regensen,
3. men Ypperstepræstens Navn var Staunstrup,
4. i de Dage, i Kongens tiende Aar, i den tredie Maaned, paa den syttende Dag i Maaneden, da blev Skriget i Regensen meget stort.
5. Og Embedsmændenes Aag over Regensens Folk var svart, og de trængte dem saare.
6. Og de aade og drak og toge sig fremmede Hustruer, hvilke de atter lode løbe.
7. Og naar de havde ædt og drukket, satte de sig i lethjulede Vogne og kørte op til Linden, der stod midt i Folket, midt i Landet, Knud den Fabritiers Land.
8. Og de lo, alle de, der kørte ind ad hans Stads Porte, sigende: Vi er meget drukne. Og det skete saa.
9. Og paa hver Vogn var et Horn, og i dette Horn tudede de ilde, og Støjen var overmaade svar. Og de ophøjede deres Horn.
10. Og de traadte ud af de lethjulede Vogne, og se, de var meget drukne, og deres Knæ vaklede, og deres Tunge lal-

- lede, og der var Aands Bitterhed for de ringe i Folket; thi de maatte give dennem Vederlag.
11. Og de steg ud af Vognene og gik op i Festsalen, og der var en stor Festforsamling, og Bertelsønneren slog¹ sin Stav mod Fich, og der udflød Vin af Fichen.
12. Og Larmen blev stor og tog Overhaand i Folkets Øren, og den tog Overhaand.
13. ² Og Folket kunde intet gøre, hverken godt eller ondt. Og det skete, naar en spurgte sin Næste: Ven, hvorfor er du drukken? og: Broder, hvorfor har du beruset dig? og: Fælle, hvordan har du taget for megen stærk Drik? ja, naar en spurgte saadan, da fik han intet Svar, men maatte betale i Afgift baade stort Kvæg og smaat Kvæg og []³
14. og Sølv og Kobber og Sedler og Slavinder.

2.

(Profeten Fog fremstaar 1—2. Han profeterer mod de Mægtige 3—20 og forkynnder en kommende Herlighedstid 21—3,1).

1. Men da fremstod der i Folket en Profet, og hans Navn var Fog, en Søn af Fog.
2. Og Provstens⁴ Ord kom til Fog saalunde, og han sagde:
3. Ve over Eder, I Embedsmænd, I Førere alle til fulde! Knuste Stave, knækkede Stokke, en stor Hoben Splint.
4. Vil I da drikke bestandig, æde til evig Tid?
En Okse kender dog til Mæthed, et Asen kan ogsaa fyldes.
Men I kender ej Brugsforeningens Love, forstaar ej Regensens Ret.

¹ v. 11. Andre læser: og han knækkede sin Stav.

² v. 13. Vist en anden Kilde: P? (cf. 2,21—24, 3,6—7, 5,16—17).

³ v. 13. et Ord er udfaldet.

⁴ v. 2. Provsten synes i dette Skrift at være en højere Magt, en Profetiens Aand; ellers ukendt.

5. Jeg ventede Ret, og der kom kun Retter; jeg ventede Overskud, og der kom Overskid.
6. I plyndrer mit Folk for Kobber, røver min Udkaarnes Sølv.
7. ¹ Men der skal komme en Ende paa denne Tilstand, og dette skal ikke vare ved. Thi I gør det onde i Provstens Øjne.
8. Og det bør ikke være saa. Thi jeg vil tage fra eder Bordets Dug og Fadets Fedme
9. og alle de lækre Ting. Da skal I smaske i Hjørne, da skal I smumske i Krog.
10. Hver betale sit Bidrag, hver hæve sin Dividende!
11. Ej skal I svinge Piger og aldrig danse med Møer, naar ikke I selv betaler, erlægger hver eneste Skærv.
12. ² Deres Gæstebud er Cymbler og Mundharpe og Piben i Fingre og Stokkes Slag. Og der var en stor Lyd.
13. Men Provsten skal komme over dig, du Anders, Søn af Tom, af Mollerups Stamme, Regensens Folk, og han skal slaa din Mund med »Fregner«³ og din Gane med daarlig Punsj,
14. fordi du handlede daarligt med mit Folk og ikke lod det leve med Fred hver Mand paa sit Sted,
15. og over dig, du Bertelsøn, og dig, du Fich, og over alle de andre, ædrue og mæ' Drue,
16. og han skal fløjte ad Stipendiebestyrelsens Bistand, og de skal komme og stikke jer med Brodd og med Pig,
17. og de skal læse i jert Regnskab, og det skal ske, naar de læser, se,

¹ v. 7. Den prosaiske Form tyder paa et Indskud.

² v. 12. Verset er uægte.

³ v. 13. Andre oversætter: Fedtbylder.

18. da ser de Cigarers Mængde og Bidrag til Carlsberg Øl og Frokost med »Raps og Susanna«¹ og Sold paa andres Bekostning,
19. og da skal de skrige i Vrede, og da skal de raabe i Harme
20. og tage Stipendiet fra jer og sætte jer ud af Regensen, (og han skal forfølge dem lige til Vejen til Borchs Kollegium paa sin brændende Harmes Dag.)²
21. Og paa den Tid skal der blive et stort Jubelskrig, og der skal skyde Morbærfigentræer³ op af Stenbroen,
22. og Gazellen og den tørre Mand skal fryde sig, og der skal ikke mere være Drik, ejheller Bræk, ejheller Frokost; men hver Mand
23. og hver Yngling og hver ung Mand, de indflyttede og de gammelboende, alle, der gaar ind gennem Knud den Fabritiers Port, sigende: Her har vi hjemme; thi her bo vi!
24. ja, alle de, hver Yngling og hver ung Mand, skal spise sin egen Mad ved sit eget Bord; med sin egen Kniv skal han spise det.
25. Og Folket skal sige Velbekomme.
26. Dette og meget andet talte Profeten Fog. Men alt det andet, han sagde, staar det ikke skrevet i De store Vrøvleres Bog?

¹ v. 18. Der er foreslaaet en Rettelse til: Snaps og Havanna.

² v. 20. Teksten er i Uorden.

³ v. 21. Ordet maa sikkert rettes, maaske til »Lindetræer«.

3.

(Folket knurrer 2. Thune, Knuds Hærfører, gaar til Ypperstepræsten 3—8).

1. Og Folket lød Profetens Røst.¹
2. Og i de Dage blev der et stort Bulder; thi Folket knurrede med høj Røst, sigende: Tager vort Aag bort, at vi ikke længere skulle bære det! Tager vort Aag bort!
3. Og Statholderen sendte sin Hærfører, Thune, en Søn af Jakob, til Ypperstepræsten, og han sad ved Bordet, og Dagen var varm.
4. Og Ypperstepræsten stod op og de, som vare hos ham, og de bøjede sig til Jorden paa »sit«² Ansigt, og han sagde til ham, sigende:
5. Min Herre kommer til sin Tjener, og hvad vil min Herre sin Tjener? Og min Herres Tjeners Øre lytter til min Herres Mund.
6. Og han talede med ham, og i hvad han sagde til ham, og med hvad Ord han tiltalede ham, og med hvad Udtryk han beføl ham, i alle disse Ord, efter de Udtryk gjorde Ypperstepræsten; som Hærføreren paalagde ham, saa gjorde han.
7. Og han lød hans Røst og var den ikke overhørig, og han gjorde efter Thunes Befaling, Kongens Statholders Hærførers Ord. I det tiende Aar i den tredie Maaned paa den nittende Dag i Maaneden gjorde han det.
8. Men det var en Sabbat.

4.

(Forhandling mellem Partierne 1—11. De Mægtige giver efter 12—13).

1. Saa kom de sammen i Ypperstepræstens Hus for at tale hver med sin Broder:

¹ v. 1. Verset maa flyttes hen som Slutning af Kap. 2.

² v. 4. Der maa læses: deres, eller ogsaa maa det følgende »de« rettes til »han«.

2. Profeten Fog og hans to Sønner, Munk, en Søn af Karl, en Søn af Peter, den Maribonit, og Ribetitten Karl
3. og Vestergaard og Brødpose¹ og Test-Karl.²
4. Disse kom tilsammen i Ypperstepræstens Hus, og hans Navn var Staunstrup, og se, han var i deres Midte.
5. Og Test-Karl var en Nasiræer; han havde ikke smagt stærk Drik siden Moders Bryst.
6. Og ogsaa Profeten var Nasiræer, dertil meget talende og af Sindelag svag.
7. ³ Men Munk var forslagen og slagfærdig, og i hvad de sagde til ham, forstod han at undgaa dem.
8. Og de kom sammen, tre Forhandlere mod fem; og Aage, en Søn af Jens,⁴ var meget søvnig; thi det var aarle, og han havde soldet sent.
9. Og af dem alle led Munk bedst Vestergaard; thi han var køn og venlig, og der var for ham en mærkelig Røst.
10. Og Ypperstepræsten talte ikke; thi han var en »Kar-klud«.⁵
11. Og Profeten talte meget; thi ogsaa han var en »Kar-klud«.⁵
12. Og hvad Munk forlangte, derpaa gik de ind efter megen Trætte; alle gik de ind paa alt.
13. Men Test-Karl gjorde megen Modstand; dog gik ogsaa han ind; thi de var alle slagne af Angst.

¹ v. 3. Forf. har ikke været Embedsmand, da han fordrejer Embedsmændenes Navne. For »Brødpose« bør læses Bredmose.

² v. 3. Sikkert ogsaa en Fordrejning af et nu uigennemsigtigt Navn; maaske en nasirærfjendtlig Forvanskning (se v. 5).

³ v. 7. Verset er ægte.

⁴ v. 8. Et Vers maa være udfaldet, da denne Aage ikke har været omtalt før; og her forudsættes han bekendt.

⁵ v. 10. Ordet er usikkert.

5.

(De undertryktes Førere nævnes 1—5. Test-Karl gør længst Modstand, men til sidst bøjer alle sig 6—10. Profetens Frafald 11—12. Den nye Pagt sluttet 13—17. Ny Profeti af Fog 18—19. Slutningen fattes).

1. Og der var et Parti i Folket, og dets Navn var X, og dets Hovedsmænd var Profeten og hans to Sønner og deres to Venner, og deres Navne var Raskov og Thranum.
2. Og disse to vare Raadgivere, og de bleve ikke spurgte til Raads.
3. Og til X hørte ogsaa Rask, den Mager, og Utidig-Foster og Aage, en Søn af Jørgen, den Lovkyndige, og Herluf af Aagaards Slægt og mange andre, og er deres Navne ikke skrevne i X's Medlemmers Bog?
4. Og de truede med at bryde op og vandre og drage hen og slaa Lejr paa et andet Sted afsides for sig selv.
5. Og Angsten blev stærk over de Mægtige; thi dette var Embedsmændene en Vederstyggelighed.
6. Men i de Dage var der blandt Folket en Mand, en Nasiræer af Jenses Slægt, og hans Navn var Test-Karl.¹
7. Og han vilde ikke bøje sig, men Munk, en Søn af Immanuel, en Søn af Peter, den Maribonit, trængte ham haardt. Saa bøjede han sig.
8. Thi han sagde i sit Hjerte: Hvis jeg ikke bøjer mig, saa faar jeg ikke Terafim.² Og han vilde gerne have Terafim.
9. Og han sagde: Min Herre vise Miskundhed mod sin Tjener, og det ske, som min Herre vil. Saa bøjede han sig og fik Terafim.
10. Og Test-Karl bøjede sig og de med ham og Vestergaard og

¹ v. 6. Ny Kilde begynder; se ogsaa v. 7: Munks Fader hedder her Immanuel. 4,2 hed han Karl. Han *kan* have heddet Karl Immanuel Petersen, men det er dog mere end usandsynligt.

² v. 8. Betyder vist en Slags ulovligt Billede.

de med ham og Brødpøse og de med ham og Ypperstepræsten selv; og de gik i eet og alt ind paa, hvad Munk forlangte; derpaa gik de ind.

11. Og Profeten var en svag Mand, og han syndede og faldt fra.
12. Og Munk talte ham haardelig til, og Munk vandt Overhaand. »Og Profeten var en god Mand, og de lovede ham alle«.¹
13. Og saadan fuldkommedes den store Trætte. Og de sluttede en Pagt, og de sagde: Det skal i al Evighed ikke ske, at vi bryde denne Pagt.
14. Og de brøde den Pagt.
15. Men om dette Pagtsbrud og alle de Ting, som deraf fulgte, staar det ikke skrevet i Regensens Fremtids Bog?
16. Men Pagten var denne, at enhver, der gik ind gennem hans Stads Port, sigende: Jeg vil lægge i Hob til en Festforsamling, eller sigende: Jeg vil se mit eget Sølv i min egen Haand, enhver sigende saa eller saa, ham skete saa eller saa: eftersom han sagde, saa skete ham. »Og til ny Brugsmand valgtes Käsner, den Prædiker, og hans Vand var blaat,² og han prædikede for alt Folket«.³
18. Men Fog, Profeten, Fogs Søn opløftede sin Røst og talte og sagde, sigende:
19. Saa siger Provsten:
Hil være dig, du Bertel, Stavknækker og Stokkebryder.
Se, jeg skylder dig Tak.⁴

¹ v. 12 b. er sikkert uægte.

² Meningen uklar.

³ v. 16 b. uægte Tilføjelse.

⁴ v. 19. Her brydes pludselig af. Slutningen, der selvfølgelig bl. a. har rummet en Tale af Fog, er altsaa gaaet tabt.

REGENSSANG

Man hører stundom denne Dom
fra ældre mavesvage:
»Hvad er det for en Ungdom, som
vi haver nu om Dage?
Det kniber med Procenterne
af Folk, der har Værdi.
Da *vi* la' an paa Jenterne,
det var der Mening i.
Og særlig med Studenterne
er det nu rent forbi.«

Men naar vi hører den Slags Vrøvl,
vor sunde Latter klinger;
for sligt begrebsforvirret Snøvl
os ej fra Snøvsen bringer.
Vi tænker paa de skaldede
og mavesvære Mænd,
der flæskeendeballede
i Landet sidder hen
og krør sig embedskaldede
— saa smiler vi igen.

Vi tror, skal Maal med dem vi staa,
vi klarer os behændigt;
vi kan dog bande lige saa
pompøst og uanstændigt.
Maaske de under Totterne¹
har mer Latin og Græsk,²
forstaar sig paa Kachotterne³
og Priserne paa Flæsk.⁴
Men vi, vi ved, naar Skotterne
og Tjekkerne faar Tæsk.

Vi ved, at vi med samme Flid
tør undersøge Altet;
vi tror, at vort Studentervid
er li'saa stærkt og saltet.
Vi glædes ved Problemerne
om Polygon og Ræv.
Vi morer os, naar Bremerne
af Atterdag fik Tæv.
Vi holder med Extremerne
mod middelmaadigt Væv.

Vi ved, at vore Fædres Lov
er ogsaa vore Love.
Som de⁵ vi heller vil paa Sjøv
om Natten gaa end sove.

¹ De vare som nævnt skaldede.

² Adjunkter og Lektorer.

³ Jurister.

⁴ Indenrigsministre.

⁵ Før de blev skaldede og mavesvære.

Vi er som de lig Killinger,
der kender »Musen«s Vej;
vi naar de samme Stillingen,
hvori de breder sig;
vi har de samme Skillinger,
som hine havde ej.

Og vi kan snakke Ven med Ven
de lange Sommernætter,
og vi kan slaas — og slaa igen
— og glemme alle Trætter —
og storme Himmelstigerne
til Poesiens Dør
og faa blandt Bægerkigerne
i Hast gjort Bunden tør,
og vi kan kysse Pigerne
saa godt som nogen før.

REGENSEN

Kong Kristian var en stor Filur
af god Natur.
Han tænkte: »Det mig lidet hu'r,
at stud. teol., stud. med., stud. jur.
skal leve hver i usselt Skur
af slet Natur.
Lad mig nu være à mon tour
— her svor en Ed den gamle Sgu'r —
med Klokkeslet paa Tidens Ur
à jour.«

Nu bor vi i et Fællesskur
af god Natur,
og Tiden gaar i Mol og Dur
herinde bag den røde Mur
i arbejdsfri Studenterstu'r
af rar Natur.
Kun den, som vandrer mørk og sur
og tror sig i et Fangebur,
kun ham med krystet Pen vi tru'r
med Fur.

Og naar vi spredes skal som Flu'r
i dansk Natur,
naar en er blevet Præst i Djur,
en anden jager Høg og Tjur,
en tredie raader for Tortur
i Strib og Stru'r,
vil vi fortælle vore Fru'r
om Tid, der gaar saa frank og pur
med Fur og Tur og Lur og Kur,
der du'r.

KANTATE VED REGENSENS RUSGILDES SOLD

De gamle Guder døde.
De stolte Helligdommes ranke Søjler
brød sammen i en raakold Nattestorm,
og Nymferne, der svam i Bækkens Bølger,
og de forborgent smilende Dryader
forkøledes i Efteraarets Klamhed
og døde.
Skønt — nej, så var det ikke.
Olympens glade Gudeflok forfaldt.
I Yppighed, for skøn og kælen Vellyst
svandt Tiden for dem, og den store Zeus
ihukom ej Titanerne i Bjerget,
der ganske vist var bundne og var Trælle,
selv ingen Fare for Olympen mer,
dog avlede i Lænkerne og Mørket
en vanskabt Dværgeflok.
Og disse Dværge hadede Olympen,
dens frie, lyse Liv i Lyst og Løgn;
omsider krøb de frem af Bjergets Sprækker
nærsynede og nittende med Blikket;
de løfted i de plumpe Gravepoter
»Sandhedens«, »Tankens« hvide Søgelys.

Og som en fager Mø i Sceneskæret
kan tykkes gusten-bleg, begav det sig,
at alt, hvad Søgelysets Straale ramte,
falmed og visned og blev gult og grimt.
Men ført af ufortrøden Fremdrift kravled
de opad, naa'de selv Olympens Top,
og Guderne forfærdedes ved Synet
og vendte deres Ansigt bort i Lede.
Saà vandt Titanerynglen Overhaand.
De høje Guder glemte deres Stolthed,
fornedrede sig selv til dyb Foragt.
I Stedet for med oprejst trodsig Pande
at tage Døden af en lumpen Fjende
begyndte de i deres Angst for Døden
at købe Livet sælgende sig selv;
og for at takkes en forandret Tid
forandrede sig altsaa Evigheden,
fordærved Kindens karske Lød med Sminke
og fik Sufflør og lærte Hyklerord.
Kun een holdt Stand,
en slank, spædlemmet Yngling, fast en Dreng,
hans Navn var Eros; og jo mer han saa
den kække Ares drive boglig Syssel
og Hermes sige »vist?« til hvert et Ord,
den gamle Zeus slaa sig paa Pauli Breve,
og Dionysos, aah, tilforn saa skøn,
og nu med tinnet Blik og svampet Næse,
mens Afrodite, Himmeldronningen,
hans egen Mor, paa Gadehjørner stod
med skamløst Smil om sminkesmurte Læber
og greb med lange, gule Fingre efter

hvert anet Rov og blotted ham sit slatne Bryst —
— des mere vaanded sig hans unge Sjæl,
de hektisk røde Kinders Glød tog til
som Skæret i de oceanblaa Øjne
af Drømmen om en Verden fjern og ren,
han knuged hjælpeløst de fine, hvide,
nervøse Hænder sammen over Brystet,
han *vilde* ikke bringe noget Offer
til en forsimplet og forsigtig Tid.

Dog, Brødre, her, blandt jer, i denne Sal
her føler jeg mig end i værdigt Selskab.
Jeg ved det nok, der er maaske en enkelt
herinde, der er ej mit Venskab værd
og ikke eders — en, der er tilfreds
med Livets Kaar i Gazas Møllefængsel
foruden Udsyn op til Nattens Stjerner
og uden Tro paa Guder eller Gud.
Men, mine Brødre, som jeg holder af,
der er dog den blandt jer, der endnu elsker
den fyrige, logikforagtende,
fandenivoldske, kække, kaade Ares,
hvis Lyst det er at slaas og slaa ihjel,
den, der er fuld af grænseløs Beundring
for Snillets sindrige Hefaistos,
den, der i aandeløs betaget Lytten
kan glemme Tid og Timer, naar Apollon
godkender Orfeus som sin ægte Søn,
den, der vil vi' sit Liv til tro at tjene
Apollons anden Søn, den urtekloge,
den smertelindrende Asklepios,

den, der i Sjællands Sø'r og Jyllands Heder
fandt, det var evig Løgn, at Pan var død,
og den, der frejdigt hylder Dionysos
kun som den livberuste, glade Ungdoms,
den vinomkranste, unge Glædes Gud — —
og Afrodites smækre Dejlighed,
saa smal en Midje og saa runde Arme,
og Danmark selv i hendes søde Ansigt:
de hvide Tænder og den røde Mund.

Saa gik det ikke mig; thi kun forgæves
har jeg søgt Vej i Mørket og i Stormen.
Ak, hver en Gud har skjult sit Aasyn for mig —
undtagen een — og Eros er hans Navn.
I tause Nætter i min stille Stue,
naar Vindens Vesus aanded mod min Rude, —
eller paa Vandring i de kvældgraa Skove,
naar Regnen siled træt til Løvets Fald,
da kom han til mig — tyst — paa bare Fødder
og smilte tungsindsblidt mig ind i Øjet;
thi Eros er den dybe, saare Længsel
mod det *uden for* Rum og *over* Tid.

Men Brødre, Øjeblikkets korte Glæde,
Glemslens og Smilets og den kaade Spøgs,
den indholdsløse Skæmts — hvi skal den fattes
en Gud?

Hej! Op da! Skab en Gud!
Vi øve vil en Stordaad her i Aften:
avle en Gud og give Guden Navn.
Det er da noget! — Hør, jeg døber ham,

og I er Faddere, maa sørge for
hans Vækst udi den rette Hedningtro!
Saa vord da, Gud for Øjeblikkets Glæde,
for Glemslens, Smilets og den kaade Skæmts,
og være skal dit Navn Brakykronos,
den korte Tid, det rappe Øjeblik.
Nu er han her. Nu vil vi dyrke ham,
og ellers glemme hver en Gud i Aften
og glemme grundigt.

Morgendagen vil
med surgraa Mine nok os minde om,
at Zeus blev dømt til Alimentation
og maatte vedgaa trist Paterniteten
til Tømmermanden — hik — Hefaistos.

HENVENDELSE TIL KONGEN

.....

Naar jeg fordrister mig til et saa extraordinært Skridt, maa Grunden søges i, at jeg ved om den Interesse for og Kærlighed til Regensen, som Deres Majestæt nærer og tit har lagt for Dagen. Deres Majestæt har før været Regensens Gæst og vil forhaabentlig atter blive det — men Lejlighederne er altid officielle, og jeg er ikke sikker paa, at det ikke skulde kunne more Deres Majestæt at se Regensen til Hverdags og Regensianerne, som de er, naar de er dem selv. — Vi har nu forsøgt at faa genindført en gammel, hensovet Skik, saakaldte Slobrokaftener, hvor vi iført Slobrok, medbringende hver sin Kaffekop og sin lange Pibe samles i vor smukke Festsal ved en Kop Kaffe om en Mand, vi nærer Ærbødighed for og har fælles Lyst til at have et Regensminde med os om, naar vi engang gaar ud til Hverdagen og Embedet. Hvis det nu maatte kunne interessere Deres Majestæt at se, hvor hyggeligt og hostrupsk Livet stadig gaar herinde i Christian den Fjerdes gamle Rede, behøver jeg ikke at fortælle Deres Majestæt, over for hvem vi alle nærer de mest trofaste og oprigtige Følelser, fordi vi alle kender Deres Majestæts danske, unge, studentikose Sind, hvilken overvættes Glæde Deres Majestæt vilde kunne berede mine Regensammerater og mig ved at ville kaste Glans over vor Slobrokaften ved Deres

Majestæts personlige Nærværelse. Aftenen, der begynder Kl. 8, vil falde i Ugen fra 10de til 16de ds. — dog ikke Lørdagen — hvilken Dag det maatte kunne passe Deres Majestæt. Om Hendes Majestæt Dronningen og Hans kongelige Højhed Kronprinsen og Prins Knud eller hvem det nu behager Deres Majestæt, vilde ledsage Dem, er det naturligvis kun Regensen en kærkommen og overmaade Ære.

Det er muligt, at Hr. Texière vil komme til Stede og læse H. C. Andersen — ellers er det hele strengt privat, og Aftenen gaar med hjemligt, regensielt Samvær.

I Haab om ved denne Henvendelse ikke at have været for dristig tillader jeg mig at sende Deres Majestæt Regensianernes ærbødigst hengivne Hilsen.

Deres Majestæts
allerunderdanigste

Kaj Munk.

SPREDTE INDTRYK FRA MIT KLOKKERAT

Hvad har vi taget os til paa Regensen i det nu hældende Klokke-*rat*? Læst. Hvorfor ler De ad det, mine *Herrer*? Spørg Bladmanden, den ærværdige stud. teol. Aagaard! Han vil bekræfte det. Her er læst med en saadan Iver, at Aviserne ofte ikke har været til at finde. Naa—e, Aviser, siger De. Ja, og Tidskrifter. Men saa sandelig ogsaa Studier. Den sultne Tid med den jernhaarde Konkurrence strækker lange, truende Fingre endog inden for Rødstensmuren og hvæser: »Læs, mine Venner, mens I kan det! Dygtiggør jer, mens I har Mulighed derfor! Thi I maa være dygtiggjorte, hvis I vil leve!«

Og det vil vi, en Del af os.

Men hvad er Tiden ellers gaaet med? Ja, hvad gik Tiden med, da *De* var her? Det er nemlig det samme — thi Regensen har været vor Bolig fra Slægt til Slægt, og fra Kommunitetet blev til, og Kong Christian dannede Regensen, ja, fra Fortid af og til Fremtid er den ens. Musicere, æsteticere, snakke. Drikke Kaffe paa Værelser, (o ve for Priserne paa Spiritus! — hinc illa aqua!), gaa ud at solde (?) sammen, spille lidt Kort. Drive Regenspolitik, beluxe hinanden, lave Sjøv, hvor der er en Chance. Jamre over Embedsexamen, glemme den i Kammeraters Selskab, tage i Skoven eller gaa i Teatret med Kæresten (thi saadan haves nu endog

af de fleste Ikke-Teologer). Sige Uartigheder, spille Bordtennis, være vittig. O. s. v.

Rodstenen til dette Halvaars Ulykke lagdes ved den ordinære Generalforsamling i September 1922, da Pips stilfærdige og nettede Klokke, stud. jur. Filius (ogsaa kaldet Staunstrup), nedlagde Kronen. Aftenen i Forvejen havde denne maalbevidste og toneangivende Forening henvendt sig til den Uafhængige stud. teol. Kaj Munk 1 × 1 Kl. 1 og besvoret ham ved et timelangt Pressearbejde at lade sig opstille som Klokke. Manden havde ved en tidligere Skovtur lagt nogen Færdighed til at arrangere for Dagen, men besad ellers ingen, slet ingen Kvalifikationer til at overtage Regensens ansvarsfuldeste Hædershverv. Den, der skriver disse Linier, var tilfældigvis til Stede og fraraadede det bestemt ud fra sit nære Kendskab til den opfordrede Person, i hvis Selskab jeg har anvendt flere Timer end i nogen andens, og som ofte har virket stærkt deprimerende paa min noget ømfindtlige Karakter. Munk lod sig dog trods alt overtale, og jeg maa sige, at han virkelig har overrasket som Klokke og vist sig i Besiddelse af Evner, som i hvert Fald jeg aldrig havde tiltroet ham. Alligevel har hans i repræsentativ Henseende ikke ubetinget heldige Skikkelse og Optræden, hans impulsive Natur, der gjorde, at man altid maatte holde sig i Kampstilling over for ham, saa man bogstavelig var nervøs, fordi man aldrig kunde vide, hvad det næste vilde blive, hans Lyst til egenmægtig Afgørelse, saa han kunde være næsten utaalelig at samarbejde med, hans Pointeren af Klokkerens over alt og alle (Privatmænd, Institutioner og Foreninger) staaende og bydende Myndighed, hans Mangel paa Følgerigtighed, saa han kunde sige et i Vester i Dag og i Morgen fortsætte det i Brøndbyøster, hans Mistro til andres Evner, saa han helst selv vilde overvaage alt og have Haand i Hanke med alt, hans dristige, ofte kyniske Satire, der med samme Respektløs-

hed rettedes mod Provsten som mod Schrøder, og endelig hans svigtende Evne til at føje sig efter et Flertal og snildelig og i Mag dreje en Situation — alt dette har tilsammen givet en Klokker, hvem man trods hans ret heldige Haand til som før sagt at ar-

rangere Fester og hans ejendommelige Form for Veltalenhed, vel at mærke, naar han var heldig — og det var ingenlunde altid — dog med Sindsro ser afløst til Marts af en saa fantasifuld, smidig og fornøjelig Mand som stud. med. Harald Okkels af samme Dynasti, det neocopensiske.

Mens der saaledes er en Del, der kan udsættes paa Klokkeren, har de andre Embedsmænd til Gengæld nærmest været rene Væsener af Kategorien Elohim. Med ubøjelig Akkuratesse og minutøs Korrekthed har stud. teol. Nøjgaard forvaltet Brugsforeningens mangeartede Arv, med evigt henklingende Grinen har

den gemytlig og jævne stud. teol. Aagaard ladet sig rive med af Bladforeningens Orkaner af Aviser, dog modsat sig opgejlede Raab paa »La vie parisienne«, hvis letbenede Afklædningsagitationsnumre begæredes af en stor og lysten Klike, som dog myndigt vistes tilbage af den ved Teologvældet regerede Gaards højeste og dybt sædelige Embedsmænd, der endog strakte sig saa vidt, at de, da det fra Parisiennisternes Side hævdedes til Fordel for Bladets Anskaffelse, at halvt afklædte Damer dog virkelig ikke kunde skade voxne Menneskers Sjælefred, med Selvopofrelsens Redebonhed en Aften begav sig i Tاليةateret, vendte tilbage og anskaffede — *ikke »La vie«*.

Med Ihærdighed og Fasthed har den evigt Satyrmaske bærende stud. med. Knudsen, Lapmissionæren kaldet, vist Karlene Vejen fremad og opad mod Pligttroskab og Renlighed, og under stud. med. Reinholdt Nielsens kammerherrelige og generøse Haand er Laanekasseprotokollens Blade vendt med en Artighed og en Sirlighed, som unge Piger vilde synes var bedre Formaal værdige. Endog Arkivaren, Rafaelsengelen Buchwald, har indlagt sig udødelig Fortjeneste ved paa eengang at kunne *føre* Uglens vildledte Besætning og bringe den fineste Orden tilveje i Arkivet og ved at kunne gøre det ene bedre end det andet.

Mens Embedsmændene saaledes gennemgaaende har været exemplariske, vil det være umuligt, anbelangende Provsten og Viceprovsten, at hævde noget andet om dem. Munk skal engang selv ved et Provsteæde have udtalt med en for ham ret overraskende Selverkendelse, at han ikke var nogen let Klokke at være Provst under, og saa sandt som dette er sagt, saa fint og dueligt har Provsten løst sin Opgave. Overalt, hvor Professor Fabricius øjnede noget godt og rigtigt i Klokkerens Synspunkter, støttede han ham med en Beredvillighed, en Forstaaelse og en Rundhaandethed, som han ikke vil glemme ham og Regensen

alle Dage være sin Provst taknemmelig for, mens han paa den anden Side, hvor den noget fortumlede og paabusende Klokker var ved at løbe sig Stavere i Livet, greb ind og fik bragt alt i Orden med Overbærenhed, Skønsomhed og Kraft. — Og Viceprovsten har som sædvanlig altid og allevegne været alt andet end i Vejen, naar »alt andet« kun tages in bonam partem, saadan som det skal.

Hvad den nye Portner angaar — det er den Larsen, som fulgte efter den Frederiksen, der var gift med Fru Frederiksen, der var Regensens Portner — da er det svært at se rettere end, at de kaldende Myndigheder har været heldige i deres Valg. Den runde og tjenstvillige Mand og hans hjælpsomme og huslige Kone vil sikkert snart falde til paa Regensen og blive et uundværligt Led af den, velsete iblandt os saavel paa de rolige Eftermiddagsdage som ved de glasfjendske Gilder.

Men hvad er der nu *sket* paa Gaarden i det mona(r)chiske Klokkerat? O Alverden.

Først kaarede man altsaa Munk til Klokker, enstemmigt, og ventede saa paa, om der vilde vise sig noget. Og rigtigt — der kom Besøg af en engelsk Fodboldklub, der fandt sig i at høre Taler paa Engelsk af Provsten og en vis og paa sin Vis viis Strøbech, en meget prominent Viseforfatter, Artikelskriver og Regensteraler, der i dette Fald maatte gøre det ud for den sprogrædde Klokker. — Derefter havde den projektmageriske Satrap fundet paa at ville indføre nogle Slobrokaftener, som jeg maaske en anden Gang kan komme til at fortælle om Gangen i, behøvede der-til Penge, hvilke en ekstraordinær Generalforsamling nægtede ham, hvorpaa han gik af i fnysende Vrede. Da ingen vilde fortsætte, maatte en ny ekstraordinær Generalforsamling tvangskonstituere ham i hans eget Embede, hvorefter han gennemførte en Slobrokaften med den fhv. Excellence I. C. Christensen som

Midtpunkt og 8 Dage derefter et knebelgodt Rusgilde fra 6 Aften til 4 Morgen, hvorpaa den konstituerede Klokke havende faaet Blod paa Tanden og stolt over sin Succes frejdigt meddelte i Protokollen, at han atter overtog sit Embede — værsgod, hva' beha'r? — og mødtes med hvinende Protestraab af d'Herrer Hjemmedøberen og A. Ibsen (jeg skal komme tilbage til disse to); da ingen tog *dem* til Følge, kunde »Klokkeren« altsaa raade videre, og det gjorde han, fik en ny og vellykket Slobrokaften med Skuespiller Albert Luther som Midtpunkt gennemført og høstede stor Lov for det af hans Balklokke, stud. mag. Johs. P. Olsen (thi han danser ej selv), organiserede Julebal og senere Fastelavnsbal, ved hvilket Hr. Helge Rode uforligneligt læste nogle af sine beaandede Digte op. — Fastelavnsmandag genoplivede han de efter Sigende af Klokke Ørum skændigt afskaffede Løjer: Kaffe og Boller paa Salen, Uddeling af Masker, Katten af Tønden i Gaarden, Kongen køres i Hjulbør til Universitetet og afvælttes paa Trappen, dernæst til Runde Taarn, *trækkes* op; stort Optog af maskerede, *foran*: 2 Lurblæsere til *Hest!!!* Fotografering, Afslutning. Men inden dette var der sket noget nyt, katastrofalt, eruptionelt paa Kong Kristians gamle, røde Gaard:

en ny Forening var dannet:

Skrap.

Heller ikke paa denne Forening kan jeg komme nøjere ind. Den er endnu i sine Fødselsveer, men tegner til at blive ualmindelig velskabt. Ogsaa dette tjener Klokkeren til liden Ære, at han sammen med Gamle og Pip har lagt den alle de Hindringer i Vejen, han evnede. Det er at ønske, at saavel han som den sørgeligt indskrumpede Gamle og den endnu livskraftige Pip snarest vil forstaa deres Fejlgreb og byde Skrap hjertelig velkommen i Regensforeningers Tal. Meget tyder da ogsaa paa, at en Mu-

lighed for noget saadant nærmer sig. Især hvad Klokkeren angaar. Og Skrap har ogsaa ved Fastelavnsfesten f. Eks. vist en Energi og Emsighed, som lover et langt Liv. Blot den nu ikke rent tager Pippet fra Gaardens ærværdigste Forening!

Det prominenteste Medlem inden for Skrap er Hjemmedøberen, en fatal Fuldmaane, en stor Forhandler, en mægtig Parlamentariker, en robust Charmør. Naar han taler, tier Gaarden og smiler. Han er utrættelig i Aabenhjertighed og Intriger — bliver en stor Mand engang, men om til at sælge Heste eller styre Land og Rige faar staa hen. — Og den prominenteste Uafhængige er Ibsen, A. Ibsen, Filolog. Denne lille Mand, der paa Grund af visse Sider i sin Natur aldrig vil blive Kirkeminister, er Regensens Stolthed og Adelsmærke. Hans afmaalte Gang, det sig med regelmæssige Mellemrum gentagende Pik med Stokken, naar den rammer Stenbroen, Ordene, der falder skarpe og knappe og med Vægt, den i beherskede Anfald udbrydende Latter giver Indtryk af en Personlighed, der er lige saa sikker i Græsk som paa sig selv. Han siger »De« til de fleste, men ikke »Hr.«. Men han mener »Hr.«. Endelig maa omtales Gamlingen, stud. jur. Vestergaard, der har vist stor Opofrelse og Nidkærhed for Regensen. Han har hjulpet den forjagede og overtrætte Klokke med hele den praktiske Side af Rusgildet, han har forlovet sig med den livsaligste Pige af Verden blot for at kunne have en habil Primadonna at laane Regensen til Revyen, han har opstøvet den kildneste Punchopskrift til Soldet, saa dette af selvindlysende Grunde kunde høre op i meget god Tid af Mangel paa evnende Deltagere.

Hvad Regensianersamfundet angaar, da har det i dette Klokkekerat været over for Regensen at ligne ved et uvisst Oldtidssagn, der foredrages af en faamælt Skjald. Det vilde være meget at ønske, om det i denne ellefte Time lige som den bekendte Hyrde

hos Tercinian i hans »visiones« vilde drive Bukkene hen til Faarene for at kunne »beskue Parringens Lyst!«

Saa fattige som disse spredte Bemærkninger er, saa rigt er Livet herinde. Stands et Øjeblik en Nat i Gaarden: Lys siver ud gennem lukkede Skodder, Vinden suser sagte gennem Lindegrene, tause, store Stjerner paa en blaamørk Himmel melder sælsom Tale om en fremmed Verden — evige er de, evige, som den Ungdom er evig, der tør stride med Tanker og føje dem under sig — der kan veksle varme Haandtryk og digte dybt og drømme smukt — der kan glemme alt for deres egen Ungdom og le og føre megen Sjøv.

Regensen giver — og ingen, der ikke selv vil, giver den for lidt. Skuffer den, er det Ens egen Skyld. Regensen tager ogsaa — det kan ikke nægtes, Tid og Kraft og Interesse tager den; men den giver det tilbage med rigelig Rente om ikke strax, saa ude i Verden engang. Og alle ægte Sønner af den gamle røde Gaard ved kun af eet og har kun een Bekendelse, naar de er kommen ud i Livet: Regensen var vor Ungdoms herligste Perle, er den fejreste Juvel i vore Minders Krans.

SVAR TIL KLOKKEREN

Hr. Regensklokker!

Jeg er hverken rørt over eller glad for dette Arrangement. Og jeg vil ikke vide af det. Jeg vil for det første ikke skulle staa i nogen anden Taknemmelighedsgæld til 100 mig dyrebare Mennesker end den gensidige: Venskabet.

Jeg har for det andet ingenlunde fortjent et saadant Bevis paa overstrømmende Erkendtlighed. Jo mer jeg nu i Ro ser tilbage paa mit Klokkerat, des mer ser jeg, hvor fuldt af Fejlgreb og Uheldigheder det var; jeg havde Lykke til at gennemføre nogle Fester og dermed Basta. Og endog ved dem var mine Taler ingenlunde af uangribelig Natur. Lige saa stolt af Regensen og af mine Venner derinde og af at have faaet Lov til at være Klokker der et Semester, lige saa ærgerlig paa mig selv er jeg over ikke at have kunnet gøre det bedre. Tag blot min Sortie! Det var ved Gud et Glansnummer at slutte med. Og jeg har paa Fornemmelsen, at denne vældige Gave er vorden under Nervøsitet over det. Endvidere er jeg nu afdød, og man hædrer jo altid store Mænd, naar de er døde — men jeg vil ikke hædres, for jeg var ikke stor; jeg tror nok, at jeg stundom har kunnet syntes det. Men esse, non videri. — Og for det tredje har det altid lige fra min Optræden i X og til i Dag været mit Princip: Regensarbejde bærer Lønnen i sig selv — undtagen det kedelige

Brugsarbejde; hvorfor jeg selvindlysende ikke kan lade mig lønne med 200 Kr.

Og for det fjerde ved jeg meget vel, hvad en 3—4 Kr. betyder for en Regensianer; det har jeg efterhaanden lært.

Summa Summarum: jeg vil ikke have de Penge. Bægeret er jeg meget stolt af. Det og dets Paaskrift skal fryde mit Blik i mange Aar. Men det er jo ikke den 1ste endnu — og da skal vel først Pengene opkræves. Altsaa kan endnu den Galskab forhindres. Saa hindr den!

Er dette praktisk ugørligt, maa vi hitte paa noget andet. Maa-ske vi kunde sætte dem hen og lade dem staa, til de blev mange — og saa oprette et Klokkerlegat for dem, at oppebære af Fremtidsfyrster paa Gaarden. Eller maaske vi for dem kunde købe en Kæde eller Krave eller Mærke for Klokkeren at bære ved officielle Lejligheder, saa man dog kunde se, han var Klokker — hvad? et Silkeopslag med et broderet Billede af Regensen paa? Ja, jeg henstiller blot — — —

Saa maa du forøvrigt hilse dem alle og sige dem, at saadan maa de aldrig overvurdere mig mere, som de har gjort denne Gang. Og det var maaske rettest, at du heftede dette Brev fast i Klokkerprotokollen, at de kan se med egne Øjne, at nu er Munk ikke alene gal, men han er ogsaa tosset.

EN DANSK STUDENT

En dansk Student, en rigtig,
er ej en udenlandsk,
men en, der er lidt vigtig
af det, at han er dansk,
der er paa Hat med Kongen,
men kender ej Faconen
med altfor mange fede Ord
om, hvad han vil og tror,
der synes, Dugg og Vove
og Eng og Bøgeskove
og Slaaentjørn og Rønnebær
er lie'godt, hvad det er.

En dansk Student, en rigtig,
er en, der dyrker Gud,
men ikke tror sig pligtig
mod noget fremmed Bud,
— der bøjer stolt sin Pande
for hvad der som »det Sande«
af Hjerteslagets sikre Takt
paa Sinde bli'r ham lagt,
— der ærefrygtig søger

i Livet som i Bøger,
men stirrer helst sig svimmel i
to Øjnes Skælmeri.

I Fremtid ind han spejder
fra Fortids Pergament
med Nutid mest i Fejder,
den rigtige Student. —
Han finder, skønt det volder
lidt Nag ham, naar han solder,
alligevel det ganske kønt
at leve uden Mønt.
Han sporter og han spøger,
men særlig glad han smøger
med Kammerater lunt i Snak
en Pibe god Tobak.

Se, saadan er Studenten,
og saadan er hans Kaar,
og naar ved Slid og Venten
han sin Examen faar,
saa — snippe, snappe, snude:
er Eventyret ude,
og det skal siges her med Fynd,
at det ved Gud er Synd.
Men naar han os forlader,
bli'r Embedsmand og Fader,
ja, saa bli'r Bøtten bare vendt:
hans Søn bli'r dansk Student.

SKRAP

Der er af Foreninger 4 paa Gaarden,
den ene er død, og den anden er slap,
den tredje er heterogen og uvorn,
den fjerde er fin, for den fjerde er SKRAP.

Regensen, Studenterhumøret til Ly skabt,
laa stille og trist, saa man kendte den knap.
Hvad gjorde den pludselig genfødt og nyskabt?
Regensaanden paatog sig Kød og blev SKRAP.

Den gamle Kong Vermund, der laa paa en Sluffe
parat til at bæres til Gravhøj i Drap,
blev sprælsk og fornøjet og raabte til Uffe:
»Nu lever jeg op, for nu kender jeg SKRAP.«

Et tveægget Sværd: først et sprudlende Kendskab
til Fest og Beluxning og Latter og Plap,
saa Shagpibe, Tankeudvexlen og Venskab,
hvor Klangen er rigtig, der kender I SKRAP.

For vi har Humør til Erstatning for Penge,
kan digte en Vise og dreje en Knap.

For vi er Regensens de gæveste Dreng.
Den bedste Forening paa Gaarden er SKRAP.

Komedje og Kort og paa dirrende Streng
vi spiller — og synger og solder omkap.
For vi er Regensens de gladeste Dreng.
Den bedste Forening paa Gaarden er SKRAP.

REGENSSKOVTUREN MED UDFLYTT'TERNE

Der er noget underligt smerteligt i,
at Skovens Blade skal falde.
Naar Vaaren har jodlet i kaad Sværmeri,
og Sommerens stærke Sang er forbi,
saa spiller Høsten en barsk Melodi,
og Vinteren tager dem alle.

Det falder saa sært paa et Menneskesind,
den Myte om Trærnes Blade.
Dér hviskede de sammen i Maanens Skin,
blev kysset af Lyset paa solbadet Kind
og lytted til Sagn af den farende Vind
og følte sig unge og glade.

De voxede sammen, ja, var det alt,
før ret de det kunde besinde,
fik Næring af samme Væde og Salt
— forskellige alle, dog eet, hvor det gjaldt — —
indtil en Dag de fra Kronen faldt
og spredtes for alle Vinde.

Paa samme Tid ikke — en efter en
føjte sig gammel paa Stammen,
løsned sig stille og sorgfuld og sen
og flagrede væk fra den bærende Gren,
mens Duggen fældte sin Taare ren,
og de andre savnede sammen.

Den Tanke kan stinge med Brodd saa hvas,
som voldte det haabløs Forblødning:

Bladet, der drømte i Luftens Palads
om spes og fides og caritas,
det faar sig nede paa Jorden en *Plads*,
og gør sig det dèr efterhaanden tilpas
og bliver til Nytte og Gødning.

Men Linden, der staar i den gamle Regens,
i hvis Krone Minderne hænger,
og hvis Ansigt er mildt som den kæreste Vens,
og hvis Stemme aldrig for Visdom er læns,
som er tro, naar vi digter, og fro, naar vi skæn's,
hun dristigt mit Billede sprænger.

Thi næppe er nogen saa stump og sløv,
at Grenenes Sus han ej fatter:
at det, der er mere end Tant og Tøv,
maa ikke fortabes i Ler og i Støv.
Og Regenslinden mister vel aarligt sit Løv,
men samler det atter og atter.

SOLDEVISE

stud. mag. Jensen fortæller sit Liv i Relation til Regensen.

Mit Navn er kuns Jensen;
jeg bor paa Regensen,
fordi jeg har søgt den, jeg tror som stud. mag.;
endvidere tror jeg,
at Verdenshistorie
var det, som jeg opgav som Studiefag.
Nu mit Haab er blot midt i Examenens Krak,
en smilstiv Professors forløsende: »Tak!
De ska' ha' den sgu, Jensen,
vi to er fra Regensen,
og om ikke De læste, saa ved jeg, De drak.«

Saa faar jeg vel lempet
mig ind i et Embed —
og klaret Formælingens springende Punkt;
men bliver jeg daarlig,
og er den alvorlig,
er kun Døden tilbage for'n sølle Adjunkt.
For Kureringens Mestre er dyre — ak! ak!
Næ, men Lægen han siger: »Hvad er det for Snak?

jeg vil frelse dig, Jensen,
vi to er fra Regensen,
og jeg glemmer dig aldrig, hvorledes du drak.«

Hvor bittert at finde,
at med Rosalinde
bli'r den skrappe- og skrappere Aar efter Aar,
tit for min Borgmester
med Suk og Attester
og Angst for hans Kendelse lille jeg staar.
Og han siger med Stempelet haardt i sit Lak:
»Skønt jeg mænger mig sjældent med Kvindfolk, det Pak,
skal jeg skille dig, Jensen,
vi to er fra Regensen;
man gør meget for en, der saa maalbevidst drak.«

Til Slut stiller Præsten
ved Kisten; thi Resten,
naar der ikke er mere tilbage, er hans;
han Hænderne folder
og Ligtalen holder
fra Dommerne 9,27 med Glans:
»Saa ender med Mat selv den fineste Skak.
Han raged højt over det pimpende Pak.
For jeg kendte til Jensen,
vi to var fra Regensen,
jeg tør vidne ved Baaren, at Jensen han drak.

Min Taare maa trille;
her ligger han stille
og underlig ædru og nøgtern og spag.

Men Mindet os maner:
en Regensianer,
der toned det ægte, det sand-Drue Flag.
Han sjofled sin Læsning og røg sin Tobak,
skød Piger, beluxed — og drev den med Snak.
Men fremfor alt: Jensen
han drak paa Regensen.
Vi drikker i Nat paa hans Ry, som han drak.«

UDFLYTTERSENTIMENTALITET

Jeg har noget at sige dig, gamle Regens,
og maaske kan jeg sige det nu,
da min Kærligheds Haabløshed staar mig saa klart,
som den aldrig har staaet mig før;
for nu kommer de til mig — og de nænner det, du,
og du selv staar alvorlig og taus —
— vi forstaar dets Nødvendighed — oh, men hvor haardt! —
for nu kommer de til mig og siger mig kort,
jeg skal rejse — skal skilles fra dig.

De vil lukke mig ude, du gamle Regens,
i Dagliglivets Graavejr og Pligt
de vil gi' mig et Embed — betale mig med
en tre Tusinde Penge pr. Aar.
Men *din* klangrene Latter, dit sejrige Smil,
din hvert Hensyn forglemmende Skæmt,
din fortrolige Pludren, strengt søgende Flid,
uregerlige Lune, fornøjede Strid
er for mig nu forbi, kun forbi.

For du er mig saa ung jo, du gamle Regens,
saa ung som den fejreste Mø,

og jeg er som en Bejler, *for* blufærdig og sky
til at røbe dig Tanke og Traa.
Dog gad jeg mig nærme en stjerneblank Nat,
naar jeg vidste *for* Vidner mig fri,
din i Mindernes Fjernhed fordybede Lind
og dêr med Ærbødigheds Andagt i Sind
blot kysse en skælvende Kvist.

Thi du har fortalt mig, du gamle Regens,
hvad spotsk jeg betvivlede før,
at Ungdommen er i sig selv en Værdi
af *uendelig* Skønhed og Lyst,
at Tanker, der vexles med jævnbyrdigt Vid,
kan eje en lægende Kraft,
at et Haandtryk kan skænke en sejrssikker Fred,
og at en spontan og forvissningsfuld Ed
kan virke befriende godt.

I Kammersets Hygge har, gamle Regens,
mens Fortid og Fremtid blev eet,
du vist mig Sekundets af Evigheds Mund
beaandede, duggede Spejl;
thi *evig* var Duften af Kaffen, der blev
mig rakt af den skæreste Haand,
og *evig* min Fryd ved en Stemmes Musik
og Anelsens Lyst i det skælmskeste Blik
og det lønligste Smil om en Mund.

— — —

Hvis En i sin elskedes Arm, o Regens,
Lyksaligheds Fryd havde lært
og blev i sin Elskov med voldelig Haand
slæbt bort uden Gensynets Haab,
han glemte visst hurtigt sin knejsende Gang,
sin Agt for det kække og kry;
ved Trælledont trægt for ham Aarene gik,
til Døden slog brustent det sløvede Blik
og sønder den bøjede Ryg.

Og nu skal jeg spændes, du gamle Regens,
for Gazafilistrenes Kværn,
og mine to Øjne, du lærte at le
ved Synet af Friskhed og Liv,
dem stikker de ud, og de krummer min Ryg
i Mørke bag Slaa under Aag
og tvinger mig, skønt de visst ikke *vil* ondt,
til Aar efter Aar at gaa rundt og gaa rundt
for at male for Kone og Børn.

Men det skal du vide, du gamle Regens,
du stolte, du skønne, du fro,
min Kærlighed til dig er stærk som den Vens,
der ved sig for Evighed tro,
og naar jeg forbenet og nøgtern og graa
fortrolig med Vanheld og Savn
har hugget en Hæl og har klippet en Taa
for Avancementer og Kone at faa,
forbliver dog helligt *dit* Navn.

AF KOGEBOG FOR ALUMNER

Tag Lindeduft
og Rundetaarns Skygge
og fjerne Lyde
fra Byens Færdsel,
og rør det sammen
med Ungdoms Lykke,
der ligesom er standset
en Stund, staar stille
midt i en Gaard
hos en Gruppe, der snakker,
eller en ensom
fordybet i Bogen
— hæld saa det hele
i et Rødstenskar
og smag saa paa det.
Det er ikke Regensen.

Tag tynde Morgenaviser,
endnu tyndere Kaffe,
tyk Røg fra lange Piber,
Musik fra Garden,
der gaar forbi,

og Irritationer
fra Telefonen,
der ak! forbliver,
uddestiller
Generalforsamlingers
Beluxning og Virvar,
bland alt det sammen,
og fyld det oven paa
alt det øvrige
og smag saa paa det.
Det er ikke Regensen.

Men skab saa en Punch
af yndige Hofters
vuggende Fryd
ved at være med
i en Salens Fest,
af Nuerdetstille
og unge Taler
af Vrøvl og Geni,
og hæld det over
til alt det øvrige,
og smag saa paa det.
Det er ikke Regensen.

Lad det saa staa lidt.
Og drys saa i det
Kammerets lune
Arbejdsstilhed,
Vennepassiaren,
ensomme Drømme

og Tankelyn,
og smag saa paa det.
Det er ikke Regensen.

Sæt V. P. til!
og smag saa paa det.
Hoho, der var det.
Nu er det Regensen.

DE GULE ROSER OG DEN VILDE VIN

Der voxer gule Roser i min Have,
de passer saadan til den klare Luft.
Jeg vrager ikke Efteraarets Gave,
men aander ind den stille, blege Duft.
En alvorsfuld og rolig Skønhed vælder
— som faldt paa Livets Kind der Lys fra Døden —
ind i mit Sind fra Roserne, der hælder
sig fuldtudsprungne under Aftenrøden.

Javisst, jeg glæder mig ved Høstens Gave
og drikker Duften ind i dybe Drag
— de hvide Roser yderst i min Have
staar jo dog kun i Knop endnu i Dag —.
Vidt rækker Blikket over Eng og Moser,
ser vilde Ænders Flugt og Korn i Stakke.
Jo, den, der staar foran de gule Roser,
hvor kunde han vel andet end at takke?

Men engang — aldrig gaar det ham af Minde —
da stod han, hvor den glade Vildvin gror,
i lune Mures Skærm mod sure Vinde
og paa en gæstfri, varm og gavmild Jord.

Der blev han under Tusind Tankers Gæring
og Safters Brus igennem alle Aarer
til Fejdeven med Fynbo som med Færing,
fik Latters Dristighed og Raad til Taarer.

Og staar han nu foran de gule Roser
og er en anden, kommer han endnu
tværs over dyrket Ager, Kær og Moser,
Vildvinen levende og grant i Hu
og smiler, halvt i Graad, til Rødstensborgen:
»Dit Minde vil min Sjæl sin Livstid dyrke,
fordi du gav den i dens Sommermorgen
Vildvinens varme Skær og kaade Styrke.«

NOTER

Kaj Munk boede paa Regensen fra Slutningen af April 1921 til 20. Marts 1924 med en Afbrydelse fra Marts til Juli 1923, hvor han trak sig tilbage til et Sted i Buddinge for at læse til Eksamen — idet dog ogsaa det meste af »En Idealist« blev til ude i den landlige Ensomhed.

Der meddeles her en Række Smaating fra hans Forfatterskab, som alle har Tilknytning til Regensen og for Størstedelen ligefrem er skrevet paa Regensen.

S. 7 ff.

Disse Regensiana anføres i kronologisk Orden, idet dog de to sidste Digte er byttet om og den i Anledning af den røde Gaards 300 Aars Jubilæum i Illustreret Tidende for 1. Juli 1923 offentliggjorte Artikel er sat i Spidsen. »Regensen gennem 300 Aar« trykkes her efter Teksten i Illustreret Tidende.

S. 11 ff.

»Tredie Krønikers Bog« har tidligere været trykt i »Rub og Stub«, en lille intern Regenstryksag fra Begyndelsen af 1923, hvorfra Teksten her er taget, idet dog enkelte øjensynlige Trykfejl er rettede. Denne lille Travesti paa Det gamle Testamente er skrevet mellem 17. Marts 1922, hvor Foreningen X blev stiftet, og 12. Maj 1922, hvor Kaj Munk efter Lindefrokosten læste Bogen op for en Kreds af Kammerater i Regensgaarden.

X var et af Regensianeren Johs. Fog i Fællesskab med Munk og en Række andre Kammerater startet Protestforetagende i Anledning af, at de afgaaende »Embedsmænd« paa Gaarden havde gjort et betydeligt Indhug i den fælles Brugsforenings Dividende og anvendt Pengene til en

Soldetur til Hotel La Reine, afsluttet med Bilkørsel rundt om Regenslinden til stor Forargelse for de øvrige, menige Regensianere, som saaledes med tørre Munde blev Øjenvidner til denne Misbrug af deres egne Midler! (Se Munks Erindringer S. 298).

Angaaende *Titlen* jævnfør 1. og 2. Krønikers Bog i Det gamle Testamente.

Med *de fem Festme'gilder* hentydes der til Senjødedommens 5 Festme-giller (megilla betyder Bogrulle), 5 hellige Skrifter, hvoraf der læstes op ved de aarlige Højtider, deriblandt Løvhyttefesten.

Bladmand. Kaj Munk blev valgt til Formand for Regensens Bladfor-ening, som sørger for det fælles Bladhold paa Gaarden, 15. Marts 1922.

1 X 1 hentyder til Munks daværende Bolig: første Gang, Værelsepar Nr. 1.

1, 2. *Knud den Fabritier.* Professor, Dr. phil. Knud Fabricius var Regensprovst paa Kaj Munks Tid.

3. *Ypperstepræsten* 3: Klokkeren, den højeste Tillidsmand paa Regensen.

5. *Embedsmændene* 3: Indehaverne af de forskellige betroede Stillinger blandt Kammeraterne paa den røde Gaard.

11. Bertelsen og Fich var to af de afgaaende Embedsmænd. — Der hentydes til en Generalforsamling hvor B. under Forhandlingernes Hede knækkede en andens Stok midt over!

13. *P.* er den tekniske Betegnelse for en af de Kilder, Filologerne har villet finde i Det gamle Testamente.

2, 13. A. Møllerup Thomsen var en af de afgaaende Embedsmænd.

3, 3. Dr. theol. O. Thune Jacobsen var Regensens Viceprovst.

4, 3. *Test-Karl* har i den interne Regenstekst (i »Rub og Stub«) et Præfiks, hentydende til den paagældende Regensianers Øgenavn, som vanskeligt lader sig præsentere i en for et videre Publikum bestemt Trykudgave.

9. *der var for ham en mærkelig Røst.* Vestergaard havde faktisk en ejendommelig Stemme.

5, 3. *Utidig-Foster* hentyder til en anden Kammerats Øgenavn (»Aborten«).

7. Kaj Munks Far hed netop Carl Emanuel Petersen!

8. *Terafim.* I det gamle Testamente antagelig et Gudebillede. — Det hændte, at man som Afskedsgave forærede Klokkeren et indrammet Bil-

lede af Regensen (med Sølvplade!). Test-Karl var altsaa bange for ved at stille sig kontrært at blive afsat og saaledes gaa Glip af Hædersbilledet!

17. *hans Vand var blaat* hentyder til en Forskrækkelse, man bibragte den paagældende Regensianer ved at forære ham Flødeskumskager tilsat Metylenblaat — med den omtalte Virkning!

S. 22 ff.

Den 17. Juni 1922 ledede Kaj Munk en vellykket Regensskovtur til Furesøen. Til den Lejlighed havde han foruden en Mængde Neuruppinere skrevet flere *Sange*.

Man hører stundom denne Dom var ved Skovturen (ligesom den næste Sang) maskinskrevet, men har ikke tidligere været trykt. Sangen gengives her efter Kaj Munks (udaterede) Manuskript i Fru Lise Munks Eje. Den blev brugt igen ved næste Aars Skovtur i den ændrede Form, hvori Sangen findes i »Regensprovsten havde en Datter«; tredje og fjerde Vers lyder saaledes:

Hvis det er dem, det gælder om
at komme til at ligne,
da vil vi heller Skæbnen, som
forbød os det, velsigne.
Og dog — det maa vi sige vel —
at i at le — og slaas —
og smiske til en Pigesjæl
har — Maverne til Trods —
de s'mænd engang alligevel
nok staaet Maal med os;

Har ej et Studentervid
som vores stærkt og saltet;
og har med samme Forskerflid
sig gi't i Lag med Altet:
har nydt — som vi — Problemerne
fra Polygon til Ræv,
har moret sig, naar Bremerne
af Atterdag fik Tæv,
har tro holdt med Extremerne
mod middelmaadigt Væv.

S. 26 f.

Ogsaa *Kong Kristian var en stor Filur* er trykt efter et hos Fru Munk beroende Manuskript, underskrevet 1 X 1. 1. 6. 22. K. M.

S. 28 ff.

Fra September 1922 til Marts 1923 var Kaj Munk Regensens Klokke. Som saadan paahvilede det ham at arrangere *Rusfesten*, som fandt Sted 4. November 1922. Til denne udarbejdede han et Regensskuespil, en Revy, en Kantate og flere Sange, alt trykt i »Rub og Stub«, efter hvis Tekst *Kantaten* fra Soldet her meddeles.

S. 33 f.

Som Klokke arrangerede Kaj Munk nogle »*Slobrokafter*«, hvor han formaaede flere fremragende Mænd til at komme til Stede til tvangfrit Samvær paa Festsalen med Regensianerne. Til en af disse Aftener inviterede han i al Hemmelighed — Kongen! (Se Erindringerne, S. 305 f.; jfr. Regensprovstens Fremstilling: »Regensen«, 5. April 1941, S. 6).

I Kaj Munks Efterladenskaber findes Slutningen af den blyantskrevne Kladde til *Henvendelsen til Kongen*. Denne meddeles her som et Kuriosum. Den stammer fra Slutningen af Aaret 1922 (i Henvendelsen foreslaas Aftenen nemlig afholdt i Ugen 10.—16. December).

S. 35 ff.

Efter Afslutningen af sin Klokkertid skrev Munk en Skildring: *Spredte Indtryk fra mit Klokkeerat* til Regensiansersamfundets Medlemsblad »Regensen«, Martsnummeret 1923. Artiklen, som bærer Dateringen: 4de Gang d. 15. Februar 1923, meddeles her efter Manuskriptet (tilhørende Forlagsboghandler Arnold Busck).

hinc illa aqua ∴ det er Grunden til det omtalte Vand! (Udtrykket spiller paa det latinske Ordsprog: *hinc illae lacrymae* ∴ derfor hine Taarer).

Schrøder ∴ Regenskatten.

det neocopensiske. H. Okkels var som Munk selv Student fra *Nykøbing Kathedralskole*.

Elohim ∴ Gud (paa Hebraisk).

in bonam partem ∴ i god Betydning.

mona(r)chiske spiller paa Ordligheden mellem *monachus* (Munk) og *monarchos* (Enehersker).

S. 44 f.

Munks Afsked fra Regensen, inden han drog til Buddinge, blev særdeles

bevæget. Han traadte tilbage som Klokker paa en Generalforsamling den 1. Marts 1923, hvor Kammeraterne, utvivlsomt udfra Mottoet: han er aparte, han skal kanøfles, kritiserede og drillede ham temmelig uretfærdigt og ondsksfuldt. Hans Reaktion blev et langt og bittert Afskedsindlæg i Klokkerprotokollen.

Bagefter besindede Regensianerne sig og ønskede at vise ham deres enstemmige Paaskønnelse for hans Arbejde som Klokker ved at tilsende ham et Tinbæger med Paaskriften: Kaj Munk. Regensens Klokker 1922 fra alle Regensianerne (se Erindringerne S. 317), vedlagt en Gave paa 200 Kroner.

Hvorledes han tog denne Hyldest, viser Kladden til et *Svar til Regensklokkeren* efter Bægerets Oversendelse til den »afdøde« i Buddinge (en *afdød* vil sige en tidligere Regensianer, som endnu ikke har afsluttet sine Studier). Kladden, som er udateret, er i Fru Munks Eje.

esse, non videri ∴ det gælder, hvad man er, ikke, hvad man synes at være. S. 46 f.

En Del af Sommerferien 1923 tilbragte Kaj Munk paa Regensen og skrev her (antagelig i August) Lystspillet »Regensprovsten havde en Datter«, som aldrig er blevet trykt eller opført. I dette lille Skuespil er flere Sange indlagt, deriblandt *En dansk Student, en rigtig*, som her gengives efter Manuskriptet (tilhørende Regensen). Paa dette er som Melodi angivet: Vær hilset Kammerater. Sangen blev brugt ved den af Munk ledede Efteraarsskovtur (ogsaa kaldet *Udflytterskovturen*) den 16. September 1923 og er i noget ændret og forkortet Udgave trykt i »Med Sol og megen Glæde«, S. 111.

S. 48 f.

Fra samme Tid som det nævnte Skuespil stammer ogsaa Slagsangen til den nystiftede Regensforening »*Skrap*«, som stod i et vist Modsætningsforhold til de tre ældre Foreninger: »Gamle«, »Pip« og »Uglen«, og som Munk paa en Maade tog Parti for i sin Sang — til Trods for, at han selv var Medlem af »Pip«, der i første Vers betegnes som »slap«! Sangen trykkes her efter et samtidigt, maskinskrevet Blad, hvor den er forsynet med Melodiangivelsen: Jeg elsker den gamle, den vaklende Rønne.

S. 50 ff.

Til den omtalte Udflytterskovtur i 1923 skrev Kaj Munk foruden en ny Række Neuruppinere Digtet *Der er noget underligt smerteligt i*. Det

blev vistnok ikke brugt paa Udflugten og har saaledes næppe tidligere været fremme, heller ikke i maskinskrevet Stand. Det bringes her efter Manuskriptet (i Fru Munks Eje). Dette bærer under Overskriften Dateringen: 16. September 1923.

Ved *Udflyttere* forstaas Regensianere, som staar foran deres Regensdids Afslutning.

spes og fides og caritas 3: Haab og Tro og Kærlighed.

S. 53 ff.

Kaj Munks morsomste Regensvise *Mit Navn er kuns Jensen* blev skrevet til Rugsildet i Efteraaret 1923. Teksten gengives her efter det maskinskrevne Sanghefte »Ved Punschesoldet 3. November 1923«, som blev anvendt ved selve Festen. Som Melodi er angivet: Carolus den Store.

Dommernes Bog 9,27: Og de gik ud paa Marken og høstede deres Vin-
gaarde og traadte Vindruerne og gjorde sig Forlystelser, og de gik ind i deres
Guders Huse og aade og drak og bandede Abimelek!

S. 56 ff.

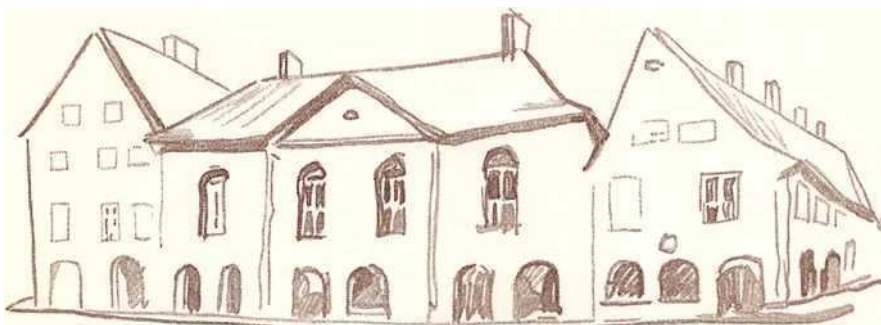
Da hans Regensdids var afsluttet, skrev Munk Digtet *Udflyttersentimentalitet*, som blev trykt i »Regensen«s Novembernummer 1924 og senere optrykt i Erindringerne, S. 335 ff.; her meddeles det efter Manuskriptet (tilhørende Forlagsboghandler Arnold Busck).

S. 60 ff.

Af Kogebog for Alumner offentliggjordes i »Regensen«s Aprilnummer 1931 og er en Fødselsdagshyldest til Viceprovsten, Dr. theol. O. Thune Jacobsen, der for Kaj Munk var Legemliggørelsen af Regensens Aand. Digtet, som er dateret: Vedersø Pdg., d. 5. April 1931, meddeles her efter Manuskriptet (i Forlagsboghandler Arnold Busck's Eje).

S. 63 f.

De gule Roser og den vilde Vin er en Hyldest fra den ensomme Præstemand i Vedersø til den gamle røde Gaard. Digtet blev trykt i »Regensen«s Septembernummer 1929 og optrykkes her efter Manuskriptet (tilhørende Forlagsboghandler Arnold Busck). Det er underskrevet: Vedersø Præstegaard, Høst 1929.

INDHOLD

Regensen nu om Stunder	7
Tredie Krønikers Bog	11
Regenssang	22
Regensen	26
Kantate ved Regensens Ruspildes Sold	28
Henvendelse til Kongen	33
Spredte Indtryk fra mit Klokkerat	35
Svar til Regensklokkeren	44
En dansk Student	46
Skrap	48
Regensskovturen med Udflytterne	50
Soldevise	53
Udflyttersentimentalitet	56
Af Kogebog for Alumner	60
De gule Roser og den vilde Vin	63
Noter	66

Til A. B.'s Fødselsdag 29. 11. 1938 fra Kaj-Munk.

DET KONGELIGE TEATER

Den, der i Solen som i Rusk
næd ved Regnens byders Smuk
men under Rindtårenes Lusk
et sin ~~Færd~~ ^{hverdags} ~~hverdags~~ ^{hverdags} Rusk,

med Kraft i byrde ~~hverdags~~ ^{hverdags} Munk
let og i Ræsen mit end Busck,
min ~~hverdags~~ ^{hverdags} et et Hjerdens i Rusk,
for Kunden alt, OFFICIELT men sky og knok
hver Form for **PROGRAM** Lusk og Fusk og Sjuk!

25 Øre

SÆSON 1938-39

ham hilser vi i Skjal, Arnold Busck!

Nærværende Kaj-Munk-Publikation afsluttes med ovenstaaende Kaj-Munk-Kuriosum: et under en Fødselsdags-fest for Forlagsboghandler Arnold Busck hastigt nedskrevet Hyldestrim.

Udsendt i Anledning af
50 Aarsdagen for Grundlæggelsen af
Arnold Busck, International Bog- og Papirhandel.

Udvalgt og kommenteret af
Niels Nøjgaard.

Tegninger af Poul Henrik Jensen.

Trykt som Privattryk,
der ikke bringes i Handelen.

A. Rasmussens Bogtrykkeri,
Ringkjøbing,

